

יד) **וְאֶסְפְּתִי אֶת כָּל הַגּוֹזִים אֶל יְרוּשָׁלַם לְמִלְחָמָה וְגו'** ושם ימותו כולם ולפי"ז פירוש הפסוק ואשה כי יזוב זוב דמה שהכוונה למלכות השופעת דין על הגויים ומש"כ ימים רבים בלא עת נידתה היינו אפילו בלא הזמן הקבוע לה לפעול את הדין בגויים (רמ"ק).

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, תִּרְיִן יוֹמִין אֵינּוֹן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 שיש לקב"ה דהיינו ז"א שתי ימים שהם גבורה ומלכות (רמ"ק), **הָד שְׂאֲרֵי**
עַמִּיּוּהַ ואחד שורה עימו תמיד שהיא הגבורה שהיא זרוע השמאלית שלו (רמ"ק), **וְהָד**
אֲתֵי לְקַמִּיּוּהַ ואחד בא לפניו לפעמים והיא המלכות, **וּבְאֵלִין עֶבֶד**
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְרָבִין בְּכָלְא וע"י הגבורה והמלכות עושה הקב"ה
 מלחמות בכל האומות. **וְכַד הָאֵי יוֹמָא, אֲתֵי לְאַנְחָא קְרָבָא,**
אֲזִדְוֹג בְּהוּא יוֹמָא אַחָרָא וכאשר מגיע אותו יום שהוא המלכות אז
 היא מתחברת עם היום האחר שהוא הגבורה, **וְנָטִיל זַיִינִין עַל זַיִינֵיהַ,**
וְאַנְחָ קְרָבָא בְּכָלְא, בְּאֵינּוֹן רָאמִין וְנִמוּכִין ואז היא לוקחת את
 כלי המלחמה שהוא כח של דין חזק יותר ובזה היא עורכת מלחמה כנגד כל האומות
 ובאותם השרים העליונים של האומות וכן באומות עצמם למטה מפני שאין הקב"ה נפרע
 מהאומה אלא עד שהוא נפרע מאלוהי תחילה (רמ"ק). **הָדָא הוּא דְכַתִּיב** וזהו
 שכתוב בפסוק, (ישעיה ב) **כִּי יוֹם לַיהוָה עֲבָאוֹת** דהיינו שיש יום של המלכות
 המוכן לשלם לכל אחד כגמולו, **עַל כָּל גֵּאָה וָרָם** דהיינו לשר של האומה העליון
 המתגאה על קונו **וְעַל כָּל נֶשֶׂא וְשִׁפְל** וכן גם על האומה השפלה שלמטה

המתגאה על יוצרה (רמ"ק).

הלימוד היומי

לע"נ פנחס חיים בן מרים דבורה ושמשון אהרון ז"ל

רַבִּי שָׁמְעוֹן אָמַר, וְאִשָּׁה כִּי יִזּוֹב זֹבַב דָּמָהּ וְגוֹ' שהכוונה למלכות כאשר היא מלאה בדינים. הֵיִינוּ דְכֶתִיב, (ישעיה לד) הָרַב לַיהוָה מְלֵאָה דָם [יח] דהיינו שחרב שהיא המלכות היא מלאה דם שהם הדינים וכן. מְלֵאָה דָם וְדָאֵי שהם מלאה בדינים מרובים ע"י הגבורה, דְכֶתִיב כִּי יִזּוֹב זֹבַב דָּמָהּ יָמִים רַבִּים ע"י שהמלכות קיבלה את הדינים המרובים מהגבורה. בְּלֹא עֵת נִדְתָּהּ דהיינו שהפורעניות מקדימות לבוא ע"י המלכות אפילו קודם הזמן שנגזר (רמ"ק), הֵיִינוּ דְכֶתִיב, (דניאל ט) וַיִּשְׁקַד יְהוָה עַל הָרָעָה וַיְבִיֵאֵהָ עָלֵינוּ שפירושו שמיחר ה' והקדים את הפורעניות אפילו קודם זמנם. דְהַנִּינֵנוּ, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲקָדִים פּוֹרְעֵנוּתָא לְעֵלְמָא, חֵיִבֵּיָא מְקַדְמִין פּוֹרְעֵנוּתָא בְּחֻבִּיהוֹן לְמִיתִי לְעֵלְמָא כי למדנו מכיון שהקב"ה מאריך אף לרשעים הוא מקדים להביא את הפורעניות לעולם, מפני שהרשעים מתרבים בעולם ובזה הם מקדימים ע"י עוונותיהם להביא את הפורעניות לעולם (רמ"ק), או כִּי תִזּוֹב עַל נִדְתָּהּ שפירושו שיתרבה הדין יותר מהראוי. הֵיִינוּ (ויקרא כו) וַיִּסְפְּתִי לְיִסְרָה אֶתְכֶם,

אור הרשב"י

נמלאת החרב דם, והוא דם טהור נגד הדם הטמא להכניעו מאד. ותדע מי הוא זה החרב, כי הוא משיח בן יוסף, ושרשו עליו, שעליו כתוב (ישעיה סג א): "מי זה בא מאדום", והשכינה ממקומה רואה בנקמה אשר ינקם המלך מאויביה.

[יח] ובמאמר הנאולה ביאר על מש"כ חרב לה' מלאה דם והבן כי תוקף הדין הקשה הוא "דם"; והנה זה זמן המלחמה הגדולה הוא שתילחם הקדושה עם הטומאה, ובהתעורר אלה כנגד אלה יעפילו שרי הטומאה להתחזק, ובהתחזקם נמצאת הטומאה קשה מאד, והיא דם טמא; ועל כן הכינה הקדושה לזאת בראשונה, ועל כן

הלימוד היומי

לע"נ פנחס חיים בן מרים דבורה ושמשון אהרון ז"ל

מֵהוּ וַיִּסְפְּתִי לְיִסְרָהּ. אוֹסִיף דִּינָא עַל דִּינָא, וְאַתָּן דְּמָא
עַל דְּמָא ושואל, מה פירוש ויספתי ליסרה אתכם ומשיב שפירושו שאני יוסיף להביא
דין על דין ואתן דם על דם דהיינו שאתן דין קשה יותר, יִתִּיר עַל מַה דְּאִית
בְּהָהוּא יותר מהדין הנמצא במלכות הנקראת חָרַב לִיהוּה מְלָאָה דָם.

כְּתִיב, (בראשית ח) לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאָדָמָה
בְּעִבּוֹר הָאָדָם. מֵהוּ לֹא אוֹסִיף וקשה, ומה כוונתו בזה.
אַלָּא, לֹא אַתָּן עוֹד תּוֹסֶפֶת לְהָהוּא חָרַב אלא פירושו שלא אתן
תוספת כח למלכות הנקראת חרב בכדי לפעול יותר דין בעולם, אַלָּא כְּגוֹוִנָא
דִּיכִיל עֲלָמָא לְמִסְבַּל אלא רק כמו שיוכל העולם לסבול וקשה. וְהָא
כְּתִיב וַיִּסְפְּתִי שהרי כתוב ויספתי שמשמע שהקב"ה כן נותן תוספת דין במלכות.
אַלָּא לְיִסְרָה כְּתִיב אלא פירושו שרק ליסרה כתוב דהיינו שאתן כח למלכות
רק לייסר את האדם כראוי לו בכדי לכפר על עוונו, וְלֹא לְשִׁיעָאָה ולא כתוב
לשיצאה שפירושו שיכלה לגמרי ע"י יסורים קשים ביותר. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב
וזהו מש"כ בפסוק, אוֹ כִּי תִזּוּב עַל גְּדִתְהָ דהיינו שתזוּב המלכות בדינים יותר
ממֵה שיש בה.

כָּל יְמֵי זוּב טְמֵאתָהּ. מֵהוּ כָּל יְמֵי זוּב טְמֵאתָהּ. אַלָּא
חֵיבֵיא מְסֵאבִין בְּחוּבֵיהוֹן לְגַרְמֵיהוֹן, וּמְסֵאבִין
לְאַתָּר אַחְרָא מה פירוש כל ימי זוב טומאתה, ואומר שפירושו שהרשעים מטמאים
ע"י עוונותיהם את עצמם וע"כ הם מטמאים במקום אחר עליון שהוא שורש נשמתם

שבמלכות (רמ"ק), **כָּמֹה דְאֵת אָמֵר**, (במדבר יט) **כִּי אֵת מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמֵא. וְאֵתְעַר רוּחַ מִסְאֲבָא עֲלֵיהוּ** כמו שנאמר כי את מקדש ה' טמא שהוא מקום המלכות וזה גורם שיתעורר עליהם רוח הטומאה להחטיאם יותר כענין של עבירה גוררת עבירה (רמ"ק). **וְלִזְמָנָא דְאֵתִי, וּפְיִין קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְדַכָּאָה לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל וּלְאֵעֲבָרָא לְהָהוּא רוּחָא מִסְאֲבָא מִעֲלָמָא** ולעתיד לבוא עתיד הקב"ה לטהר את ישראל ולהעביר את רוח הטומאה מהעולם. **דְּכַתִּיב, (ישעיה נב) לֹא יוֹסִיף יָבֵא בְךָ עוֹד עֶרְל וְטָמֵא** [יט] דהיינו שלא יהיה לקליפות הנקראים ערל וטמא אחיזה בירושלים שהיא השכינה (רמ"ק). **וְכַתִּיב (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטּוֹמְאָה אֲעֲבִיר מִן הָאָרֶץ. מִן הָאָרֶץ וְדָאִי.** (מאן דְאֵתִי לְאֵסְתָּאבָא מִסְאֲבִין לִיה וְדָאִי) דהיינו העביר רוח הטומאה מן הארץ שהיא המלכות אני יעביר את הטומאה

ממנה.

רַבִּי חֲזַקְיָה הָוָה יְתִיב קַמִּיה דְרַבִּי אֶלְעָזָר, לִילִיא חָד קָמוּ בְּפִלְגָּוֹת לִילִיא לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא רבי חזקיה היה

אור הרשב"י

המילה וגם אינו מאמין שיש בזה קדושה וטמא הוא, ישמעאל הגם שהוא מהול הוא מטמא את בריתו כידוע ועל זה מרמו ובשבע לא יגע בכ רע כי מלחמת נוג ומנוג לא יהיה לו שום שליטה על ישראל כי משיח בן דוד יכניעו תיכף להקדושה.

[יט] וכתב הר' צדוק הכהן מלובלין וכן הוא גלות שלנו משניהם, כי אדום החריב את בית המקדש וישמעאל יש לו שליטה בארץ ישראל כדאיתא בזוה"ק (ח"ב ל"ב א) ושליטת שתי האמונות המה בכל העולם. ועל זה מרמו הפסוק (ישעיה נ"ב, א') כי לא יוסף יבוא בך עוד ערל וטמא, ערל מרמו על עשו שאינו מחזיק בברית

הלימוד היומי

לע"נ פנחס חיים בן מרים דבורה ושמשון אהרון ז"ל